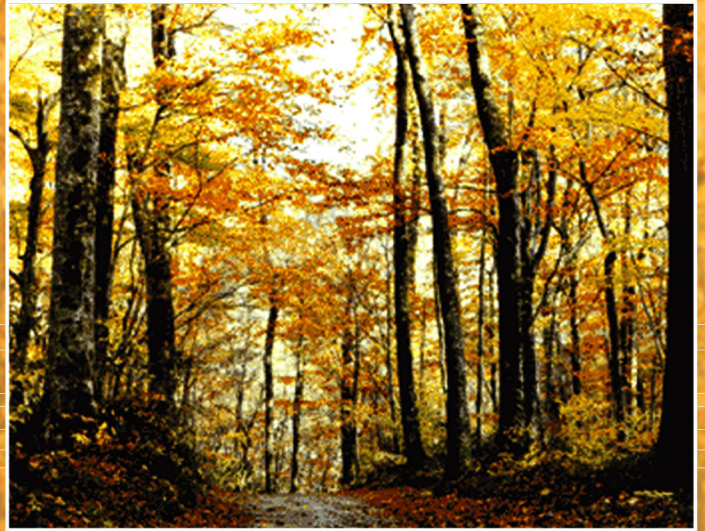

JAPAN LETTER

ญี่ปุ่นสาร

Newsletter from The Japan Foundation, Bangkok No. 47 September - November 2005

Cover Story:	2
Cultural Exchange Plaza:	6
Activity Reports:	14
Special Feature:	16
Notice	18
JF Theatre:	19

Horyu-ji Area

มรดกโลก คือสมบัติอันมีค่าของมวลมนุษยชาติซึ่งสืบทอดมาจนปัจจุบันและยังคงสืบทอดต่อไปยังชนรุ่นหลัง มรดกทั้งทางวัฒนธรรมและสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติเป็นสิ่งที่ไม่สามารถมีสิ่งไหนมาทดแทนได้ สถานที่ต่างๆ อันล้ำค่าอย่าง พีระมิดของประเทศอียิปต์ แนวปะการังที่ใหญ่ที่สุดในโลกของประเทศออสเตรเลีย โบสถ์แบบบาโรกในศตวรรษที่ 17 ของประเทศลาตินอเมริกา และอุทยานแห่งชาติในแอฟริกาตะวันออก

แนวคิดของมรดกโลกเริ่มจากการเป็นที่ยอมรับกันอย่างแพร่หลาย และเป็นมรดกโลกที่ทุกคนในโลกปัจจุบันเป็นเจ้าของร่วมกัน ไม่ว่าคุณ จะอยู่แห่งใดในโลก

องค์การศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ (ยูเนสโก) มีวัตถุประสงค์ที่จะทำนุบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและมรดกทางวัฒนธรรมอันเป็นสิ่งมีคุณค่าอย่างยิ่งที่ไม่สามารถหาสิ่งอื่นมาทดแทนได้ แหล่งมรดกโลกในประเทศญี่ปุ่นที่ได้รับการจดทะเบียน “สนธิสัญญาามรดกโลก” เมื่อ พ.ศ. 2536 ได้แก่

1. พุทธศาสนสถานบริเวณวัดโฮริวจิ

บรรดาอาคารที่อยู่ภายใต้บริเวณวัดโฮริวจิ เมืองนารา ทั้งหมด 48 แห่ง ซึ่งเริ่มสร้างขึ้นเมื่อปลายศตวรรษที่ 7 หรือต้นศตวรรษที่ 8 เป็นสิ่งก่อสร้างที่ทำด้วยไม้ซึ่งมีความเก่าแก่ที่สุด นอกจากนี้จะเป็นผลงานชิ้นเอกทางด้านศิลปะแล้วยังเป็นการดัดแปลงพุทธสถาปัตยกรรมและประวัติศาสตร์ศาสนาที่ไหลจากประเทศจีนมาสู่ประเทศญี่ปุ่น เนื่องจากประเทศทั้งสองมีประวัติศาสตร์สอดคล้องกัน

Heritage is our legacy from the past, what we live with today, and what we pass on to future generations. Our cultural and natural heritage are both irreplaceable sources of life and inspiration. Places as unique and diverse as the wilds of East Africa's Serengeti, the Pyramids of Egypt, the Great Barrier Reef in Australia and the Baroque cathedrals of Latin America make up our world's heritage.

What makes the concept of World Heritage exceptional is its universal application. World Heritage sites belong to all the peoples of the world, irrespective of the territory on which they are located.

The United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization (UNESCO) seeks to encourage the identification, protection and preservation of cultural and natural heritage around the world considered to be of outstanding value to humanity. Japan's World heritage was embodied in an international treaty called the [Convention concerning the Protection of the World Cultural and Natural Heritage, adopted by UNESCO in 1993.](#)

Japan's world heritage

1. Buddhist Monuments in the Horyu-ji Area

There are around 48 Buddhist monuments in the Horyu-ji area, in Nara Prefecture. Several date from the late 7th or early 8th century, making them some of the oldest surviving wooden buildings in the world. These masterpieces of wooden architecture are important not only for the history of art, since they illustrate the adaptation of Chinese Buddhist architecture and layout to Japanese culture, but also for the history of religion, since their construction coincided with the introduction of Buddhism to Japan from China by way of the Korean peninsula.

Himeji-jo

2. ปราสาทฮิเมจิ

ปราสาทฮิเมจิ จัดว่าเป็นปราสาทที่อยู่ในสภาพค่อนข้างดี ที่มีอายุมาตั้งแต่สมัยศตวรรษที่ 17 ประกอบด้วยอาคาร 83 หลัง ที่มีการวางระบบอย่างชาญฉลาดเพื่อป้องกันประเทศ เริ่มตั้งแต่สมัยโชกุน เป็นผลงานชิ้นเอกอีกชิ้นหนึ่งที่ก่อสร้างด้วยไม้ ซึ่งเป็นการผสมผสานระหว่างสุนทรียศาสตร์กับเทคนิคโบราณในการฉาบเสาด และโครงสร้างส่วนอื่นๆ ระหว่างตัวอาคารกับหลังคาอย่างมีแบบแผน และสมบูรณ์แบบ

2. Himeji-jo

Himeji-jo is the finest surviving example of early 17th-century Japanese castle architecture, comprising 83 buildings with highly developed systems of defense and ingenious protection devices dating from the beginning of the Shogun period. It is a masterpiece of construction in wood, combining function with aesthetic appeal, both in its elegant appearance unified by the white plastered earthen walls and in the subtlety of the relationships between the building masses and the multiple roof layers.

Yakushima

3. เกาะยากุชิม่า

บริเวณที่ตั้งอยู่บนเกาะยากุชิม่า ซึ่งเป็นบริเวณภูมิอากาศที่มีสิ่งมีชีวิตอยู่ร่วมกันด้วยระบบนิเวศน์ อุดมสมบูรณ์ไปด้วยพันธุ์ไม้กว่า 1,900 ชนิด รวมทั้งสนซีหิง (ต้นสนญี่ปุ่น) นอกจากนี้ป่าไม้ยังมีสภาพเป็นพืชในเขตอากาศอบอุ่นที่ไม่เหมือนใคร

3. Yakushima

Located in the interior of Yaku Island, at the meeting-point of the Palearctic and oriental biotic regions, Yakushima exhibits a rich flora, with some 1,900 species and subspecies, including ancient specimens of the sugi (Japanese cedar). It also contains a remnant of a warm-temperate ancient forest that is unique in this region.

Shirakami-Sanchi

4. เทือกเขาชิราคามิ-ซันจิ

เทือกเขาชิราคามิ-ซันจิ ตั้งอยู่ทางเหนือของเกาะฮอนชู นับเป็นเทือกเขาที่ยังไม่ได้รับการบุกเบิก และยังคงเป็นบ้านของต้นบีชพันธุ์ที่ครั้งหนึ่งได้ปกคลุมบริเวณเทือกเขาตอนเหนือของญี่ปุ่น สัตว์ป่าที่อาศัยอยู่ในเทือกเขานี้ได้แก่ หมีดำ เนื้อญี่ปุ่น และนกกว่า 87 ชนิด

โปรดติดตามอ่านในคอลัมน์ Series ในฉบับต่อไป

4. Shirakami-Sanchi

Situated in the mountains of northern Honshu, this trackless site includes the last virgin remains of the cool-temperate forest of Siebold's beech trees that once covered the hills and mountain slopes of northern Japan. The black bear, the serow and 87 species of birds can be found in this forest.

To be continued in our next issues.

東南アジアを中心とした7カ国の演劇人たちによるアジア発の新たなコラボレーションの方向を探る試み

Asian Theatre Collaboration Project โครงการความร่วมมือละครเอเชีย

นฤมล อรรถพฤษภา

การทำงานข้ามวัฒนธรรมโดยใช้ศิลปะการละครเป็นสื่อกลาง กำลังเป็นที่นิยมในยุคโลกาภิวัตน์ที่ทุกอย่างสามารถก้าวข้ามได้ถึงกันหมดภายในเวลาไม่กี่นาที มีโครงการละครข้ามชาติเกิดขึ้นมากมาย แต่โครงการใดเล่าที่จะไม่ติดขัดอยู่กับคุณค่าของงานศิลปะเพียงแค่เปลือกแห่งรูปแบบ และมุ่งไปสู่แก่นแท้ของความ เป็นมนุษย์ร่วมสมัย รวมไปถึงการที่ศิลปินแต่ละท่านจะแลกเปลี่ยนด้วยการให้และรับอย่างเท่าเทียมกัน

โรงละครศิลปะการละครถูกสร้างขึ้นอย่างท้าทาย เมื่อผู้กำกับและนักเขียนบทละคร 16 คน จาก 7 ประเทศ ได้ รับการคัดเลือกจากโรงละครเซตางายา พับลิคเธียเตอร์ ให้มาทำงานร่วมกัน โดยมีกำหนดระยะเวลาสำหรับโครงการ นี้สามปี 'ผู้แทนแต่ละประเทศจะพบกับ 6 ครั้ง คือ

- ครั้งที่ 1 ที่โตเกียว กุมภาพันธ์ 2003
- ครั้งที่ 2 ที่บาห์ลี กรกฎาคม 2003
- ครั้งที่ 3 ที่ควาเบะ ประเทศญี่ปุ่น ตุลาคม 2003
- ครั้งที่ 4 ที่โตเกียว มีนาคม 2004
- ครั้งที่ 5 ที่ภูเขาเมคิลิคประเทศฟิลิปปินส์ โดย CCP ร่วมเป็นเจ้าภาพ ตุลาคม 2004
- ครั้งที่ 6 ที่ยามางูชิและโตเกียว มกราคม - มีนาคม 2005

การพบปะกันครั้งแรกที่โตเกียว ในเดือนกุมภาพันธ์ 2003 เป็นการแนะนำตัวศิลปินแต่ละคนที่จะนำเสนอ ผลงานที่ตนทำมาในอดีต

ก๊อแกมจากมาเลเซียนำเสนอการแสดงสั้นๆ ที่ไร้การเคลื่อนไหว ไร้บท แต่เต็มไปด้วยสีสันทองของงาช้างที่หา ที่ซับซ้อนอย่างซ้ำๆ ท่ามกลางกองลูกโป่งสีแดงเต็มเวที ในขณะที่โทโน ผู้กำกับจากจาการ์ได้ขอให้เพื่อนศิลปินมา ร่วมแสดงในละครประสมลีลาการเต้นรำแบบมินังกาเบา (การเต้นที่มาจากศิลปะป้องกันตัวของสุมาตรา)

'โครงการ Asian Theatre Collaboration

ผู้อำนวยการโครงการ Kentaro Matsui
ผู้จัดการโครงการ Minako Eishi

ศิลปินในโครงการ

อินโดนีเซีย Azuzan JG
Dindon WS
Rochmad Tono

มาเลเซีย

Jo Kukathas
Nam Ron
Loh Kok Man

ทาเคชิ ผู้กำกับชาวญี่ปุ่นได้คัดบางตอนของละครที่เขาเคยกำกับ มานำเสนอในรูปแบบใหม่ โดยเขาออกมาแสดงร่วมรากับเป็นครูผู้สอนอยู่หน้าห้องเรียน เขาสามารถดึงดูดเอาผู้ชมเข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งของชั้นเรียนของเขา บนเวทีเต็มไปด้วยการเคลื่อนไหวที่ก้าวร้าวรุนแรง และกฎระเบียบอันเคร่งครัดของสังคมญี่ปุ่นสมัยใหม่ แต่ขณะเดียวกันก็เต็มไปด้วยอารมณ์ขัน

จอช ฟอกซ์ จากนิวยอร์กได้เชิญชวนให้ฉันกับโรดี เวนา นักเขียนบทชาวฟิลิปปินส์มาซักซ้อมกันสามวันเพื่อทำการแสดงร่วมกับศิลปินรับเชิญที่เป็นนักเต้นรำชาวญี่ปุ่นและเกาหลีจากกลุ่มบับป้าทหารอุมารา เนื้อเรื่องที่โหม่ปะติดปะต่อตามรูปแบบ Deconstruction การเคลื่อนไหวร่างกายที่บิดเบี้ยวเกินจริง เนื้อหาที่เสียดสีประชดประชันเป็นแนวทางการนำเสนอของเขา ในขณะที่ศิลปินบางคนเลือกฉายสไลด์หรือวิดีโอ บางคนเลือกสนทนากับผู้ชม

หลังจากจบการนำเสนอ ศิลปินทุกคนก็ได้นั่งลงพูดคุยว่าตนเองคาดหวังอะไรจากโครงการนี้ และอยากให้เกิดทางเป็นไปอย่างไร เราเขียนประเด็นที่เราสนใจลงบนกระดาษโดยวิธีระดมสมอง ไม่มีถูกไม่มีผิด คิดอะไรได้ก็โยนขึ้นไปรวมได้ทั้งหมดเกือบร้อยจึงจัดหมวดหมู่ และตัดบางอันออก จากนั้นก็ลงชื่อว่าใครจะทำหน้าที่อะไร ใครจะกำกับ ใครจะแสดง เขียนบท ทำเสื้อผ้า เวที และอื่นๆ เราสรุปว่าเราอยากจะทำท่ายตัวเราเองในความต่างทางวัฒนธรรม และความสนใจที่หลากหลาย โดยการทำอะไรแค่เรื่องเดียว หลังจากเสร็จการประชุมเรามองไปที่บอร์ด มีผู้ลงชื่อสนใจการกำกับถึง 12 คน หลายคนถอนหายใจ มองหน้ากันไปมาในขณะที่ผู้อำนวยความสะดวก คุณเคนทาโร มัตซุนง่อมี่ยมเยียบๆ อยู่ใกล้ๆ

อิมม... โจทย์นี้ คงไม่่ง่ายนัก

สิ่งที่ทำให้โครงการนี้พิเศษแตกต่างไปจากโครงการข้ามวัฒนธรรมอื่นๆ ก็คือ โดยปกติแล้ว หลายโครงการมักมีโจทย์มาให้ก่อน ทั้งที่เป็นชื่อของโครงการที่เฉพาะเจาะจงไปยังประเด็นใดประเด็นหนึ่ง ชื่อเรื่องของละครที่แน่นอนตายตัว หรือผู้กำกับเพียงคนเดียวซึ่งมีแนวเฉพาะของตน แต่โครงการของเซตางายากกลับเต็มไปด้วยอิสระและพื้นที่ว่างที่ศิลปินจะเป็นผู้เติมเต็มและกำหนดทิศทางด้วยตัวเอง ผู้กำกับและนักเขียนบทถึง 16 คนนั้นไม่่ง่ายที่จะเข้ามาสู่ความเข้าใจร่วมกัน ก้าวไปพร้อมกัน และไปสู่จุดหมายเดียวกัน

ห้าเดือนต่อมา เราพบกันอีกครั้งที่บาห์ลี ในเดือนกรกฎาคม คราวนี้เป็นารแนะนำตัวอย่างละเอียดยิ่งขึ้น โดยการสอนกระบวนการทำงานตามที่ตนถนัด และแบ่งเป็นกลุ่มเล็กๆ ทดลองทำการแสดงขึ้นสั้นๆ 15 นาที โดยไม่มีผู้กำกับ การเขียนบทอย่างเป็นอิสระ จากโครงเรื่องนิทานพื้นบ้านง่ายๆ เช่น ไก่กับจระเข้ แต่เราสามารถเขียนต่อเติมให้กลายเป็นบทละครที่มีโครงสร้างและการตีความแตกต่างกันไปได้ถึงสิบกว่าเรื่อง

การทำท่ายพื้นที่แบบ unconventional เราล้มล้างเวทีแบบกรอบรูป แต่ใช้ทุกซอกทุกมุมของโครงสร้างสถาปัตยกรรมอย่างเต็มที่และใช้ในความหมายที่ต่างไปจากเดิม เราตื่นเต้นกับการค้นพบแนวทางใหม่ๆ ในการนำเสนอละคร

สิงคโปร์
Haresh Sharma
Ivan Heng
อเมริกา
Josh Fox

ฟิลิปปินส์
Jose Estrella
Rody Vera
Herbert Go
ไทย
Narumol Thammapraksa
Pradit Prasarthong

ญี่ปุ่น
Takeshi Kawamura
Tatsuo Kaneshita

Theatre 14:00

งานศิลปะ-การแสดง-ละครเวที
งานศิลปะ-การแสดง-ละครเวที
งานศิลปะ-การแสดง-ละครเวที

Theatre 19:00

งานศิลปะ-การแสดง-ละครเวที
งานศิลปะ-การแสดง-ละครเวที
งานศิลปะ-การแสดง-ละครเวที

Theatre 19:00

งานศิลปะ-การแสดง-ละครเวที
งานศิลปะ-การแสดง-ละครเวที
งานศิลปะ-การแสดง-ละครเวที

Theatre 14:00

งานศิลปะ-การแสดง-ละครเวที
งานศิลปะ-การแสดง-ละครเวที
งานศิลปะ-การแสดง-ละครเวที

Theatre 19:00

งานศิลปะ-การแสดง-ละครเวที
งานศิลปะ-การแสดง-ละครเวที
งานศิลปะ-การแสดง-ละครเวที

Theatre 19:00

งานศิลปะ-การแสดง-ละครเวที
งานศิลปะ-การแสดง-ละครเวที
งานศิลปะ-การแสดง-ละครเวที

ภาษาที่ใช้ในการแสดงก็เป็นประเด็นสำคัญที่ต้องพูดถึง ละครข้ามวัฒนธรรมบางเรื่องเลือกที่จะใช้ภาษาท้องถิ่นในการสื่อสาร และเมื่อมีบทสนทนากับนักแสดงอีกชาติหนึ่งก็สร้างทำเป็นเข้าใจภาษาของกันและกัน ละครบางเรื่องเลือกใช้อังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในขณะที่ละครอีกหลายเรื่องเลือกที่จะไม่ใช้บทพูด หากใช้การเดินรำแทน

เราตั้งคำถามว่าทำไมเราต้องใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ทำไมเราไม่ใช้ภาษาของประเทศใดประเทศหนึ่งในละแวกเดียวกัน หรือภาษาจีน เนื่องจากแต่ละประเทศในเอเชียก็อุดมไปด้วยคนจีนโพ้นทะเลที่เข้ามาตั้งรกรากกว่าร้อยปี

และเนื่องจากภาษาอังกฤษไม่ใช่ภาษาแม่ เราจะไม่พูดไม่เก่ง สำเนียงไม่ชัดจนเป็นที่ล้อเลียน โอวาม เฮง ผู้กำกับจากสิงคโปร์ให้ข้อคิดที่น่าสนใจว่า หากเรายอมรับว่าในโลกโลกาภิวัตน์นั้นมีความจำเป็นที่ต้องมีการสื่อสาร และภาษาอังกฤษก็เป็นที่ยอมรับกันว่าเป็นภาษาสื่อกลาง ถ้าหากเราต่อต้านไม่ได้ก็น่าจะยอมรับไปเสียเลย และนำพาเอาสิ่งที่เราปรับมาดัดแปลงเป็นของเรา และควรจะภาคภูมิใจแม้เราจะพูดไม่เก่ง สำเนียงไม่เพราะเท่าเจ้าของภาษา แต่มันก็เป็นภาษาอังกฤษในแบบฉบับของเราเอง เช่น สิงคโปร์ก็มี **"ซิงลิช"** ไทยก็อาจจะมี **"ไทยลิช"** ก็ได้

การสื่อสารของคนเอเชียมีความซับซ้อน มีระดับ ชนชั้น และมีเพศในการใช้ภาษา นอกจากนั้นยังมีอวัจนภาษาที่ต้องอ่านกันให้ออก นอกไปจากเสียงที่เข้าสู่หู แต่ต้องดูด้วยตาอีกโสดหนึ่งด้วย

เราตั้งคำถามว่ารากเหง้าของละครร่วมสมัยที่เรากำลังทำกันอยู่นั้นมาจากตะวันตก แล้วอะไรคือ **"ละครเอเชีย"** เรยกตัวอย่างพิธีกรรมจากวัฒนธรรมต่างๆ ที่มีผู้ทำพิธีและเครื่องเช่นสรวงตระการตา การเข้าทรง การรักษาโรค การทำนายอนาคต ผีสาธิตเวทอาถรรพ์เป็นที่มาของอำนาจ การจัดพื้นที่ที่เปิดกว้างบนลานสาธารณะโดยมีคนดูร่วมเป็นส่วนหนึ่งของการแสดง

เราพูดถึงภาพ stereotype ที่เราเห็นตัวเองและเพื่อนบ้านแต่ละชาติว่าเราเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ โดยลืมความต่างของปัจเจกบุคคล เราตั้งคำถามถึงความหมายของคำว่า **"เอเชีย"** ภาพความเป็นเอเชียที่โรแมนติกันนั้นเป็น **"Fact"** หรือเป็น **"Fiction"** ที่เราเองหรือชาวตะวันตกตั้งขึ้นมาให้แบบเหมารวม

เราพบกันครั้งที่สาม ที่เมืองควาบา ประเทศญี่ปุ่น ในเดือนตุลาคม 2003 ควาบาเป็นเมืองเล็กๆ ในอ้อมกอดของภูเขา และเป็นเสมือนเมืองน้องของเซดางายา เซดางายาเป็นเขตใหญ่เขตหนึ่งในโตเกียว แต่ละเขตจะมีเมืองน้องอยู่ในต่างจังหวัด ที่คอยสนับสนุนกันเรื่องเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม ผลิตภัณฑ์ที่ผลิตได้จากควาบาจะถูกส่งไปขายที่เซดางายา ในช่วงฤดูร้อน โรงเรียนประถมและมัธยมในเซดางายาจะมาทัศนศึกษาที่นั่น ทางเขตจะสร้างเรือนพักแรมขนาดใหญ่ไว้ที่ป่าบนภูเขา ฉะนั้นทางโรงละครเซดากายาซึ่งเป็นโรงละครของเขต จึงได้รับการสนับสนุนให้มาใช้ที่พักรับได้

สภาพที่เป็นป่าสนบนเขาสูง กระตุ้นให้ศิลปินเกิดความคิดสร้างสรรค์ เต็มไปด้วยอิสระ และสดใหม่ คราวนี้เป็นครั้งแรกที่คุณมัตซึมุยผู้อำนวยการสร้างตัดสินใจเลือกทีม facilitator เพื่อให้งานลุล่วงไปอย่างมีทิศทาง

โรดี เวนา จากฟิลิปปินส์ โอวาม เฮง จากสิงคโปร์ และประติษฐ ประสาททองจากประเทศไทย ได้ถูกขอให้เดินทางมาโตเกียวก่อนสองวัน เพื่อเตรียมการนำกระบวนการกลุ่ม ที่มาไดวางแผนการใช้เวลา และสรุปสิ่งที่เราระดมสมองกันตั้งแต่ครั้งที่โตเกียวและบาหลี เพื่อนำมาใช้เป็นวัสดุในการทำงานในครั้งนี้ นอกจากนั้น ทีมผู้มายังตัดสินใจว่าเราควรจะให้ผู้สนใจจะกำกับ ได้มีโอกาสกำกับกลุ่มย่อยๆ และเสนอให้ทุกคนได้เห็นกระบวนการทำงานและรูปแบบการนำเสนอของตน

คราวนี้เรามีบทละครสั้นๆ ที่เราทุกคนต้องส่งมาให้ทางอินเตอร์เน็ตก่อนล่วงหน้า เมื่อเรามาถึงควาบาและได้รายนามของผู้ที่อาสาเป็นผู้กำกับในครั้งนี้แล้วถึง 12 คน ผู้กำกับจะเลือกบทละครที่ตนเองสนใจแล้วแบ่งสรรนักแสดงเราแบ่งเวลาเป็นสามช่วง โดยมีผู้กำกับช่วงละสามคน ดังนั้นแต่ละกลุ่มจะมีทีมงานประมาณ 2-7 คนแล้วแต่ความต้องการของผู้กำกับหรือตัวบทละคร

ฮาเรช ชาร์มา นักประพันธ์บทละครจากสิงคโปร์ได้ส่งเรื่องมาล่วงหน้าถึงสามเรื่อง เรื่อง **“God Can See”** ได้ถูกนำมาพัฒนาเป็นการแสดงโดยผู้กำกับถึงสามคนคือ โทโน จากอินโดนีเซีย ก๊อแกแมน จากมาเลเซีย และน้ำร้อน จากมาเลเซียได้ตีความบทและสร้างการแสดงในรูปแบบที่แตกต่างกันออกไป งานเขียนของฮาเรชเป็นรูปแบบของการเล่าเรื่องโดยไม่ใส่รายละเอียดของตัวละครมากเกินไป จึงเปิดโอกาสให้ผู้กำกับได้มีอิสระในการตีความ สร้างตัวละคร และกำหนดสถานที่ได้อย่างเต็มที่ เรื่องราวของคอนรับใช้ในบ้านจากประเทศด้อยพัฒนาซึ่งอาจมาจากประเทศอินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ หรือประเทศไทย เขาเล่าถึงเรื่องราวในขณะที่ตนเองได้กลายเป็นศพอยู่ในโรงพยาบาลเพราะถูกเจ้านายทำร้ายจนตาย

ทัตซีโอ คาเนซิดะ จากโตเกียว ได้นำเรื่อง **“My Life As a Convicted Pedophile”** ของฮาเรชมากำกับ โดยมีน้ำร้อนและฉันร่วมแสดง เราเปลี่ยนบทของฮาเรชจากการเล่าเรื่องแบบคนเดียวมาเป็นบทสนทนาของตัวละครสองคน เรื่องราวของชายวัยกลางคนที่ผ่านประสบการณ์ถูกทารุณกรรมทางเพศในคุก ชีวิตอันเจ็บปวดสงบบนบันไดปลายกับอาชีพใหม่คือพ่อครัว และการละเมิดทางเพศต่อเด็กที่อายุแค่เพียงไม่กี่เดือนที่ส่งให้เขาเข้าไปอยู่ในเรือนจำ บรรยากาศที่มืดอับคับแคบของห้องครัว สร้างความกระวนกระวายให้กับคนดูไม่น้อย เสียงน้ำหยดบนอ่างล้างจานแสดนเลส สร้างความสะพรึงกลัวว่าอาจมีเหตุร้ายเกิดขึ้นได้ทุกขณะ

โฮเซฟินา ผู้กำกับหญิงจากฟิลิปปินส์พาเรานั่งรถชมทิวทัศน์อันสวยงามของซานเมืองควาบาพร้อมการบรรยายถึงฉากการนองเลือดที่นานกิง รถวิ่งวนไปตามถนนเล็กๆ บนภูเขา สร้างความคลื่อนไหวได้พอๆ กับจินตนาการที่เกิดขึ้นในสมองของผู้ชม

ห้องนอน บ้านโด ห้องน้ำ ตู้เสื้อผ้า สนามหญ้า ภูเขา ห้องครัวถูกนำมาใช้เป็นฉากที่น่าตื่นตาตื่นใจ ในเรื่อง **“International Land”** ของไอวาน นักแสดงเดินทางมาจากอีกฟากหนึ่งของภูเขา **“God Can See”** ของน้ำร้อนที่ใช้โต๊ะมาจัดวางเป็นงาน Installation ภาพทิวทัศน์ของหลุมศพ กระจายไปทั่วผืนหญ้าเขียวบนเนินเขา โจ คูคาทัส ผู้กำกับหญิงจากมาเลเซีย ส่งนักแสดงคือเฮอริเบิร์ต โก ชาวฟิลิปปินส์เข้าไปอยู่ในตู้เสื้อผ้า สร้างได้เหมือนบูชาเจ้าแม่มาดอนนามันก็ร้องดังวางเคียงคู่กับพระแม่มาเรีย

การนำเสนอบทละครเรื่อง **“Fish Without Country”** ของอาซูซาน ชาวอินโดนีเซีย ได้ถูกแบ่งให้สามคนช่วยกันกำกับ อาซูซานกำกับฉากแรกช่วงที่ชาวประมงสามคนเห็นเครื่องบินตก จอช ฟ็อกซ์ กำกับช่วงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นบนเครื่องบิน เมื่อผู้โดยสารจากคนละชาติพยายามสื่อสารกันผ่านล่ามตบอด และอีกฉากหนึ่งในร้านอาหารที่ผู้ก่อการร้ายหญิงตบอดพูดคุยกับสาวญี่ปุ่นที่กำลังชักซ้อมรำชาวในชุดกางเกงยีนส์ เธอเล่าเรื่องราวของนักบวชหนุ่มตัวละครที่เธอรำที่กำลังแต่งตัวไปรบทั้งๆ ที่รู้ว่าตัวเองจะต้องไปตาย หากเป็นความประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า เป็นเหตุให้ผู้ก่อการร้ายหญิงตัดสินใจจุดชนวนระเบิดเพราะอยากเป็นผู้กำหนดการตายให้กับตัวเองและผู้คนรอบข้าง ส่วนประติษฐุ ประสาททอง กำกับช่วงสุดท้ายเมื่อมีหมู่เทวดามารายรำในขณะที่ปลาหลากหลายชนิดว่ายวนข้ามเขตแดนประเทศต่างๆ เข้ามากินเศษซากศพของผู้ที่ตกลงมาตายจากท้องฟ้า

การพบปะกันครั้งนี้จบลงด้วยการรวบเอาเนื้อหาที่เราสนใจอย่างกระจัดกระจายเป็นร้อยในตอนต้น มาหมวดเป็นหมวดหมู่เหลือสิบกว่าหัวข้อ รวบรวมเอาภาพที่น่าสนใจจากงานที่เราเคยทำในอดีต และกระบวนการใดบ้างที่คิดผลอะไรบ้างที่ไม่น่าเก็บเอาไว้ และเราตัดสินใจว่าคราวหน้าจะลองทำงานแบบไม่มีผู้กำกับดูบ้าง

ถึงคราวที่ ไอวาน โรดี และประติษฐุ ผู้นำกระบวนการกลุ่มที่ควาบา ได้มอบมงกุฎให้ facilitator ที่ใหม่คือฮาเรช โจ และฉัน เพื่อนำนาวานานาชาติเหล่านี้สู่เป้าหมายที่ยังอยู่อีกยาวไกล ผังผืนที่ยังมองไม่เห็น คลื่นลมที่ส่อเค้าพวกเราจะฝ่าฟันกันไปได้ถึงแค่นี้

ฉันจะเขียนบอกเล่าในคราวต่อไป

Working cross cultures by using contemporary theatre as a medium is now very trendy in this globalization where everything can just reach us within a short period of time. In the past few years, there have been lots of cross cultural film projects, but none of the projects will have lasting value if just superficial, but must go deeper and aim at contemporary humanity, including an exchange of each artist's thoughts by receiving and giving equally.

Contemporary theatre competition was challengingly built up when sixteen directors and authors from seven countries were chosen from Setagaya Theatre, a public theatre, to work together for three years time.¹

Six Meeting Schedules

- 1st meeting Tokyo, February 2003
- 2nd meeting Bali, July 2003
- 3rd meeting Kawaba Japan, October 2003
- 4th meeting Tokyo, March 2004
- 5th meeting Mt. Makiling Philippines by CCP as the host, October 2004
- 6th meeting Yamakushi and Tokyo, January - March 2005

The first meeting in Tokyo in February 2003 was just introducing ourselves and our past works that we wanted to present.

Kok Man from Malaysia presented a short show with non movement and no props except for a huge pile of colorful cloth that moved slowly where the stage was full of a bunch of red balloons. Meanwhile, Tono, the director from Jakarta was asking his friend to join the show, mixing with the Minunggabow dance (the dance is derived from self protection of Sumatra).

Takeshi, a Japanese director had chosen some part of his films to present with a new technique, by joining the show as if he was the narrator of the class. This attracted the audience to be part of his class too. Lots of aggressive movements were made on the stage, as well as the newest Japanese regulations which were implied. At the same time, it was also filled with humor.

¹ Project: Asian Theatre Collaboration

Project director Kentaro Matsui
Project manager Minako Eishi

Artist:

Indonesia Azuzan JG
Dindon WS
Rochmad Tono

Malaysia

Jo Kukathas
Nam Ron
Loh Kok Man

Josh Fox from New York had invited me and Rody Vera, a Filipino author, to practice the show for three days with the guests of Japanese dancers and Korean dancers from Puppa Taraumara, the content was not related, but was in the form of Deconstruction. The over distorted movement of body with the sarcastic content was the method that he used to present his show, while other artists presented by using slide shows or videos, or some chose to make conversation with the audience.

After the end of the presentation, each of us asked ourselves what did we expect from this project? And what did we want it to be like? We pointed out the issues by brainstorming, there was no right or wrong answer. Anything that popped up was noted down, and altogether we had about a hundred issues. Therefore, we organized them in groups and also cut out some of them. Next, each of us chose which job he/she wanted to be in charge of such as being a director, actor, author, prepare the costumes, stage and etc. We can conclude that we wanted to challenge ourselves with the different cultures that we have and various kinds of interest. Thus, we were making only one film. After the meeting, we realized that there were 12 of us who wanted to be in charge as a director. Many of us were anxious and looking at one another while the director of the project, Kentaro Matsui, was smiling quietly.

Umm...this issue might not be that difficult.

There's one thing that made this project different from others, was the issue which is normally given first and focuses on one main point with fixed theme or just only one director who has his own way of directing, Setagaya's project was filled with freedom and vacancy that artists would be the ones who were going to fill it up and decide their own way. With sixteen directors and authors, it's not easy to understand each other, step forward together and manage to reach the same goal.

We met again five months later at Bali in July. This time, we introduced ourselves in greater length by teaching a process that one is skillful with and divided into smaller groups to make a short show for fifteen minutes by having no director with a free script from a structure of simple folk tales such as chicken and crocodile. However, we added up new ideas to make it more than ten film scripts that had different structures and different meanings.

The challenging unconventional space, we could overturn from a frame by using every single space and also in a different sense from the original. We were very excited to invent new ways to present the film.

Language that was used in acting was also significant to talk about. Some dramas that showed cross cultures chose to use local language to communicate and when there was a conversation with another nation's artist, he would pretend to understand the other one. Some dramas chose English language as a medium to communicate, while others were using no conversation but dancing instead.

We set up a question as to why we have to use English language to communicate instead of using any other languages in the same area or using Chinese language, as there are many Chinese who have been settled down in Asia for more than hundred years.

<i>Singapore</i>	<i>Haresh Sharma</i>	<i>Philippines</i>	<i>Jose Estrella</i>	<i>Japan</i>	<i>Takeshi Kawamura</i>
	<i>Ivan Heng</i>		<i>Rody Vera</i>		<i>Tatsuo Kaneshita</i>
<i>America</i>	<i>Josh Fox</i>		<i>Herbert Go</i>		
		<i>Thailand</i>	<i>Narumol Thammapraksa</i>		
			<i>Pradit Prasarthong</i>		

Due to English not being our native language, we feel ashamed as we are not good at it and our accent may not be clear, which can be made fun of. Ivan Heng, a Singapore director gave an opinion that is interesting. He said that if we accept that in this globalization there is a necessity to communicate and English language is the medium for it and we can't fight against this, then just accept and modify it as ours. Thus, we should be proud though we are not good at it or have a perfect accent same as native speakers, it's **"our English"** such as Singapore has **"Singlish"** and Thailand might have **"Thailish"** too.

Asian communication is very complicated, there are levels, classes, and gender in using the language. Moreover, there is nonverbal language that has to be interpreted in a correct way besides from hearing, as well as sight.

We set up a question that if the contemporary drama that we are doing is originally from the West, then, what is **"Asian Drama?"** We gave an example on the ritual from various cultures that has a Master of ceremony and dazzling offerings, psychics, healers, fortunetellers, and spirits as the source of power and present it in an open space allowing people to be part of the show.

We were discussing about the stereotypes of ourselves and each of our neighboring countries by not noticing the individual uniqueness. We set up a question with what is the meaning of the word **"Asia"**. The picture of a romantic Asia as **"Fact"** or **"Fiction"**, and who set it, we or the westerner?

Our third meeting was at Kawaba Town in Japan in October 2003. Kawaba is a small town, surrounded by mountains and is a suburb of Setagaya area. Setagaya is one of the biggest districts in Tokyo, each of the districts will have a smaller town in the province, which keeps supporting the economics, society and culture. Products that are produced in Kawaba will be sent to Setagaya for trading. During summer, primary schools and high schools in Setagaya will come here on field trips. The district will build a big residence on the mountain. Therefore, Setagaya theatre, the theatre of the district was encouraged to stay over at the residence here.

The mountain, covered with pine trees inspired us with the creativity that filled us with freedom and fresh ideas. At this time, Matsui, project director, had made a decision to choose a facilitating team to fulfill the right path for this project.

Rody Vera, Filipino artist, Ivan, Singapore artist and Pradit Prasarthong from Thailand were requested to arrive in Tokyo two days before to lead the group. The leader team had organized the time based on what we had brainstormed in Japan and in Bali and to use those materials and ideas in working this time. Furthermore, leader team also made a decision that we should let those who are interested in directing to have a chance to direct a smaller group, as well as present the process of working and style of presenting.

This time we had short scripts that everyone had to submit through Internet beforehand. When we arrived in Kawaba and got the name list of the twelve people who volunteered to be directors, each director selected a script he/she was interested in and chose his or her performers. We divided the time into three sections, each section had three directors, so each group would have 2-7 members depending on directors or script requirements.

Haresh Sharma, the Singaporean scriptwriter had sent 3 scripts. **"God Can See"** was chosen to develop for performance by three directors, Tono from Indonesia, Kok Man from Malaysia and Nam Ron from Malaysia, each had interpreted the script and presented it in their own different way. Haresh's writing was a story with not too much detail of characters, which gave the directors an opportunity to interpret, create characters and specify the situation as freely as they wanted. The story is about the maid who comes from a developing country, possibly from Indonesia, Philippines or Thailand, telling the story as he lies lifeless in a hospital, as he was abused cruelly by his master.

Tatsuo Kaneshita from Tokyo adapted Haresh's **"My Life as a Convicted Pedophile"** performed by Nam Ron and I. We changed the script from single person story telling to a conversation between two people. It was about a middle aged man who experiences sexual abuse in prison. Then he lives in peaceful retirement as a cook with the small child he had abused that caused him to be in prison at first. A dark and surreal atmosphere in the kitchen made the audience anxious and also the sound of water dripping on to a stainless sink was very threatening.

Josephine, the Filipino director took us on a ride around the beautiful sight of suburb Kawaba while narrating about the bloodshed massacre at Nanking. The small winding roads in the mountains made us felt lightheaded just like the imagination of the killing scenes we had in our head.

The bedroom, staircase, toilet, closet, field, mountain and kitchen were adapted to be amazing scenes in Ivan's **"International Land"**, performers walked from another side of the mountain in **"God Can See"**, which used tables as an installation of tombstones scattered on the hill. Jo Kukathas, a woman-director from Malaysia sent Herbert, the Filipino actor, into the closet and set up an altar for the singer Madonna side by side with the Mother of God's Maria.

Three directors directed the presentation of the Indonesian writer, Azuzan's **"Fish Without Country"**. Azuzan herself directed the first part where three fishermen witness a plane crash. Josh Fox directed the scene on the plane while passengers from different countries tried to communicate to each other through a blind translator. In another scene we saw the blind terrorist woman was talking to a Japanese girl in jeans who was practicing Java dance. She told about a young male warrior, the character she was dancing, who dressed himself up to go to war even though he knew that he might go to his death but willing to do so if it was God's will. This made the warring terrorist decide to pull the bomb's trigger, as she wanted to designate her own and others' deaths. Pradit Prasatthong directed the last part of this story, when angels come forth and dance while many kinds of fish swim cross-country borders to feed on the dead bodies that fall from the sky.

This meeting ended with the conclusion to narrow down hundreds of topics that we were interested in at the beginning to around ten topics. We assembled our interesting past projects, which ones were a success or which failed. We had made a decision that next time we were going to work without any director.

It was time for Ivan, Rody and Pradit, members of the lead team at Kawaba to present the crown to the new team of facilitators, who are Haresh, Jo and me, to lead the multinational ship to its distant destination, a shore that we still could not see but in our reverie. In the blustery storm, how far can we sail...

I'll tell you next time.

JAPAN LETTER

“Have We Met, Bangkok?” Contemporary Art Exhibition • นิทรรศการศิลปะ

โดย วิชญ์ พิมพ์กาญจนพงศ์ และ พรทวีศักดิ์ ริมสกุล
by Wit Pimkanchanapong & Pornataweesak Rimsakul

เจแปนฟาวนด์ชั่น กรุงเทพฯ จัดนิทรรศการศิลปะร่วมสมัยของสองศิลปินชาวไทยใน “Have We Met, Bangkok?” โดย วิชญ์ พิมพ์กาญจนพงศ์ และ พรทวีศักดิ์ ริมสกุล ซึ่งเป็นการแสดงผลงานของทั้งสองซึ่งเคยแสดงในนิทรรศการ “Have We Met?” ที่ญี่ปุ่น

นิทรรศการ “Have We Met?” จัดขึ้นในโตเกียวเมื่อเดือนธันวาคมปีที่แล้วถึงเดือนมกราคมปีนี้ โดยมีภัณฑารักษ์และศิลปินหนุ่มสาวจาก อินเดีย อินโดนีเซีย ไทย และญี่ปุ่นเข้าร่วม โดยมีจุดประสงค์เพื่อแลกเปลี่ยนและเสริมสร้างเครือข่ายของภัณฑารักษ์และศิลปินรุ่นใหม่ในกลุ่มประเทศเอเชีย นิทรรศการเดียวกันนี้ที่กรุงเทพฯ จัดแสดงผลงานของสองศิลปินชาวไทยที่ไปร่วมแสดงงานที่ญี่ปุ่น และเปิดโอกาสให้ผู้ชมได้เห็นศิลปะร่วมสมัยที่สร้างสรรค์โดยศิลปินรุ่นใหม่ของไทย

วิชญ์ พิมพ์กาญจนพงศ์ เป็นศิลปินไทยที่ขึ้นชื่อว่าเป็น Media Artist ผลงานที่นำมาแสดงในครั้งนี้คือ *Still Animation* ซึ่งเป็นภาพครอบครัวของเขาซึ่งเป็นทั้งภาพนิ่งและภาพเคลื่อนไหวในเวลาเดียวกัน

พรทวีศักดิ์ ริมสกุล นับเป็นศิลปินร่วมสมัยอย่างแท้จริง เพราะอายุยังน้อย และลักษณะผลงานที่สะท้อนให้เห็นความสับสนของยุคสมัยของพวกเรา งานที่นำมาแสดงในครั้งนี้คือ *Dinosaurs* กองทัพกาน้ำมีขาและหางเหมือนม้า

ปราบดา หยุ่น เป็นนักเขียน นักออกแบบ และศิลปินที่มีชื่อเสียง เขาได้รับรางวัลซีไรต์ประเภทเรื่องสั้น และล่าสุดมีผลงานเขียนบทภาพยนตร์เรื่อง “เรื่องรักน้อยนิดมหาศาล”

“Have We Met, Bangkok?” จัดแสดงที่ เจแปนฟาวนด์ชั่น อาร์ต สเปซ ตั้งแต่วันที่ 21 เมษายน - 18 มิถุนายน 2548 โดยเปิดให้เข้าชมฟรี

The Japan Foundation, Bangkok organized a unique art exhibition of two young promising Thai artists, “Have We Met, Bangkok?” by Wit Pimkanchanapong & Pornataweesak Rimsakul, who had their exhibited works moved from the “Have We Met?” in Tokyo.

“Have We Met?” Exhibition was held from December 11 last year to January 30 this year in Tokyo with the participation of young curators and artists of India, Indonesia, Thailand and Japan in order to promote interchange and network of curators and artists of the young generation in Asian countries. This exhibition in Bangkok presents works by two Thai artists from the Tokyo exhibition and provides audiences the opportunity to get a glimpse of Thai contemporary art by young people.

Mr. Wit Pimkanchanapong is one of the few Thais who can be appropriately labeled a “media artist”. His exhibited work this time is *Still Animations* which consists of personal photographs-still but moving at the same time-of his family members.

Mr. Pornataweesak Rimsakul is a true contemporary artist in the sense that he is young and his work is generally the result of his reactions towards the confusing conditions of our times. His exhibited work this time is *The Dinosaurs*, an army of tea-kettles with pony legs and tails.

Mr. Prabda Yoon is an acclaimed writer, designer and painter. He has won SEAWRITE Awards and had received credit as a scriptwriter for the film “Last Life in the Universe”.

“Have We Met, Bangkok?” took place at The Japan Foundation Art Space from 21 April - 18 June 2005. Admission was Free.

The Okinawa Dance นาฏศิลป์โอกินาวา

เจแปนฟาวนด์ชั่น ร่วมกับสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ ประสบความสำเร็จในการจัดการแสดง “นาฏศิลป์โอกินาวา” เมื่อวันที่ 8 มิถุนายน 2548 เวลา 19.30-21.30 น. ณ หอประชุมเล็ก ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย

การแสดงที่เปี่ยมเสน่ห์นั้นเป็นการโชว์ฝีมือของนาฏศิลป์ 6 นาง และนักดนตรีอีก 9 คน ที่แสดงให้เห็นลักษณะพิเศษของดนตรีและนาฏศิลป์โอกินาวา ได้เรียงจากนาฏศิลป์ฝ่ายโน ไปจนถึงการเดินรำพื้นบ้านอันร่าเริงของเกษตรกร และชาวประมง ที่นั่งจำนวน 432 ที่นั่งเต็ม จนต้องหาที่นั่งเสริมให้แก่ผู้ชมที่ไม่สามารถหาซื้อบัตรเข้าชมได้ การแสดงเป็นที่ชื่นชอบ ผู้ชมบางท่านได้ร่วมพ็อ่นรำร่วมกับนักแสดงในเพลง ปิดท้ายรายการอย่างสนุกสนานขึ้นบานกันทั้งสองฝ่าย คณะอาจารย์ และนักเรียนจากจังหวัดนครราชสีมา ก็ได้มีโอกาสเดินทางมาชมนาฏศิลป์ชุดนี้ ทำให้เราได้เห็นใบหน้าที่แสดงออกซึ่งความสุข และรอยยิ้มที่นำความประทับใจให้กันและกัน

เป็นความสำเร็จครั้งสำคัญอีกครั้งหนึ่งที่เจแปนฟาวนด์ชั่นจัดขึ้นในปีนี้

The Japan Foundation in cooperation with the Office of the National Culture Commission successfully organized “The Okinawan Dance” on June 8, 2005, from 19.30-21.30 hours at the Small Hall of Thailand Cultural Centre.

The charming performance was conducted by six dancers and nine musicians presenting Okinawan music and dances ranging from sophisticated traditional style to ordinary people’s vivid folk style. All the 432 seats were occupied. Organizers had to provide some additional seats to serve the audience who could not buy the tickets but enthusiastically wanted to see the show. The performance was very well appreciated and some of the audience joined the performers in dancing Okinawan style at the finale. A number of teachers and students from Nakorn Ratchasima also attended the show making both groups happy to have a chance to see the dances and the smiles of each other.

It was another great success of the performing arts organized by the Japan Foundation.

JAPAN LETTER

ปัจจุบันนี้กีฬาเบสบอลนับว่าเป็นกีฬานานาชาติหนึ่งที่เป็นที่นิยมกันมากในประเทศญี่ปุ่น ทั้งทางด้านการเล่นและการชม มักจะจัดขึ้นในช่วงฤดูใบไม้ผลิและฤดูร้อน เด็กผู้ชายทุกวัยตั้งแต่ชั้นประถมจนถึงมหาวิทยาลัยในประเทศญี่ปุ่น เล่นเบสบอลกันทุกคน คนดูเป็นล้านๆ คน ไม่ว่าจะเป็นคนในท้องถิ่น นักกีฬาอาชีพ และระดับนานาชาติก็ติดตามกีฬาชนิดนี้

ประวัติ

กีฬาเบสบอลเป็นที่รู้จักกันครั้งแรกที่ประเทศญี่ปุ่นในปี ค.ศ. 1872 หลังยุคฟื้นฟูเมจิ แต่โด่งดังมากหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 มีการเล่นเป็นครั้งแรกเมื่อปี ค.ศ. 1873 โดยโคเซ กักโค (ปัจจุบันคือมหาวิทยาลัยเกียวโต) ภายใต้การสอนของอาจารย์ชาวอเมริกัน มิสเตอร์โฮเลนซ์ วิลสัน ในช่วงประมาณปี 1880 ทีมเบสบอลทีมแรกของประเทศญี่ปุ่นได้จัดตั้งขึ้นที่ สโมสรกีฬาชิมาบิชิ และอีกหลายๆ ทีมของวิทยาลัยที่จัดขึ้นในโตเกียว เริ่มตั้งแต่ปี ค.ศ. 1890 จนถึง ค.ศ. 1902 ทีมเบสบอลจากโรงเรียนมัธยมแห่งหนึ่งในโตเกียวสามารถแข่งขันที่มอริอากะฮิชิในโตเกียวโยโกฮาม่า การเผยแพร่ทำให้กีฬาจากประเทศตะวันตกอย่างเบสบอลโด่งดังมากในประเทศญี่ปุ่น หลังจากที่ได้นำเข้ากีฬาเบสบอลมาเกือบ 60 ปี ทีมอเมริกันออสตาร์ นำโดย นีวอร์ค แยกกี สตาร์ โล เกห์ริงก์ ได้มาเยือนประเทศญี่ปุ่น และมีการแข่งขันกับทีมมหาวิทยาลัยญี่ปุ่นออสตาร์ถึง 17 เกม แม้ว่าทีมอเมริกันออสตาร์จะชนะทุกๆ เกมที่แข่ง แต่แฟน ๆ ญี่ปุ่นก็ยังให้ความสนใจกับกีฬาชนิดนี้ ก่อให้เกิดนักเบสบอลอาชีพขึ้นเมื่อเดือนธันวาคม ในปี ค.ศ. 1934 ทีมเบสบอลอาชีพทีมแรกมีชื่อว่า สโมสรไดนิบอน โตเกียว ยะคิว และเป็นที่รู้จักกันในนาม โตเกียว ไจแอนท์ และเดือนกุมภาพันธ์ของปี ค.ศ. 1936 มีการแข่งขันเบสบอลอาชีพที่เมืองนาโงย่า

เบสบอลอาชีพ

ระบบการเล่นกีฬาเบสบอลอาชีพอย่างที่เห็นกันทุกวันนี้เกิดขึ้นเมื่อ ค.ศ. 1950 ลีกเบสบอลอาชีพในญี่ปุ่นมีด้วยกัน 2 ลีก คือเซ็นทรัลลีก กับแปซิฟิกลีก (Central League and Pacific League) แต่ละกลุ่มประกอบด้วย 6 ทีม รวมเป็น 12 ทีม ซึ่งมีบริษัทที่ให้บริการทางรถไฟ หนังสือพิมพ์ และรัฐวิสาหกิจอื่นๆ ให้การสนับสนุน 6 ทีมแรกที่อยู่ในกลุ่มเซ็นทรัลลีกมี จูนิออร์ ดรากอน (นาโงย่า), ฮานชิน ไทเกอร์ (โอซาก้า), ฮิโรชิม่า คาร์ป, ยาคุลซ์ สวอนโล (โตเกียว), โยโกฮาม่า เบย์ สตาร์, โยมิอุริ ไจแอนท์ (โตเกียว), ส่วนกลุ่มแปซิฟิกลีกจะประกอบด้วย ชิบะ ลีออนส์ มาริน, ฟูกุโอกะ ไดเออ ออร์กส์, คินเททสึ บัฟฟาโล (โอซาก้า), นิปปอน แคม ไฟท์เตอร์ (โตเกียว), ออริซซ์ บลูเวฟ (โกเบ) และสุดท้าย เซบู โลอัน (โทโกโรซาวา) ซึ่งจะมีการแข่งขันเป็นประจำทุกปี เริ่มตั้งแต่ต้นเดือนเมษายน ทีมเหล่านี้จะเล่นกันประมาณ 130 เกม ทั้งในท้องถิ่นตัวเองและเมืองข้างเคียงที่ไม่มีทีมเบสบอลอาชีพ เมื่อฤดูกาลแข่งขันจบลงผู้ชนะเลิศของแต่ละกลุ่มจะลงแข่งกันในนามทีมชาติ ในช่วงฤดูกาลแข่งขัน (ตั้งแต่เดือนเมษายนถึงเดือนตุลาคม) การแข่งขันจะออกอากาศเป็นประจำทุกวัน ซึ่งมีคนดูเป็นล้านๆ คนที่ติดตามการแข่งขันอย่างใกล้ชิด นอกจากนี้ นักเบสบอลอาชีพยังมีโอกาสที่จะได้รับการคัดเลือกให้เข้าร่วมเล่นกับลีกเบสบอลอาชีพของอเมริกาด้วย บรรดาพวกที่ได้รับการคัดเลือก เช่น อิจิโร ซุซูกิจากทีมออริซซ์ บลูเวฟ ซึ่งอยู่ในกลุ่มแปซิฟิกลีกได้เซ็นสัญญากับทีมซีแอตเทิล มาริน ในปี ค.ศ. 2001 และฮิเดกิ มัทซุย จากทีมโตเกียว โยมิอุริ ไจแอนท์ ที่เพิ่งเป็นหนึ่งในสมาชิกของทีมนิวยอร์ก แยกกีในปี ค.ศ. 2003 นับว่าเป็นบุคคลที่ประสบความสำเร็จมากที่สุด แต่ทั้งสองคนนี้มีการเล่นเบสบอลที่แตกต่างกัน กล่าวคือซุซูกิจามีการปฏิบัติการตีลูกซึ่งไม่สามารถรู้ได้ว่าลูกจะไปทางไหน ส่วนมัทซุย สามารถตีลูกได้ยาวซึ่งคู่ต่อสู้อย่างนักเบสบอลอเมริกันไม่สามารถที่จะยับยั้งไว้ได้ แถมยังเป็นผู้นำที่แข็งแกร่งและมีมิตรสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมทีมอีกด้วย

ระดับมัธยม

All-Japan High School Baseball Championships ที่มีความโด่งดังไม่แพ้ระดับมืออาชีพ จัดขึ้นปีละสองครั้ง ที่ Koshien Stadium ณ เมือง เฮียวโง ตอนเดือนเมษายนและเดือนสิงหาคม การทัวร์ 10 วันนี้ เริ่มขึ้นตั้งแต่ปี ค.ศ. 1915 ทุกๆ ปีมีทีมจากโรงเรียนมัธยมกว่า 4,000 โรงเรียนเข้าร่วมแข่งขัน ทีมฝีมือสูงจาก 47 ทั่วประเทศญี่ปุ่นจะเดินทางมาที่เมืองเฮียวโงเพื่อที่จะลงแข่ง Koshien Tournament แม้ว่าอเมริกาจะเป็นประเทศแรกที่มีการเล่นเบสบอล แต่เบสบอลระดับมัธยมที่อเมริกายังคงมีผู้ชมไม่กี้อยู่คนที่เข้าชมการแข่งขัน ซึ่งต่างจาก Koshien ที่มีผู้ชมทั่วประเทศ มีผู้ชมนับล้านคนไปดูการแข่งขันตลอดฤดูกาลแข่งขัน ยิ่งไปกว่านี้ เบสบอลระดับวิทยาลัยเจริญรอยตาม Koshien นักกีฬาที่เก่งที่สุดในการแข่งขัน (ไม่จำเป็นว่าทีมจะชนะหรือแพ้) มักได้รับความสนใจและเป็นที่รู้จักของคนทั่วประเทศทันทีที่แมวมองจากกลุ่มมืออาชีพจะคอยสอดส่องกลุ่มนักเบสบอลเหล่านี้เพื่อที่จะคัดเลือกสมาชิกที่เก่งที่สุดเข้าร่วมในทีมอย่างเช่น ไดสุเกะ มัทซุซากะ คนหนุ่มผู้มีความสามารถในการขว้างลูก จากโรงเรียนมัธยมโยโกฮาม่า ได้กลายมาเป็นสมาชิกในทีมเซบู โลอันที่สังกัดกลุ่มแปซิฟิกลีกเมื่อปี ค.ศ. 1998 นอกจากนี้เขายังเป็นนักกีฬาอาชีพคนหนึ่งที่ได้เข้าร่วมแข่งขันในโอลิมปิกเมืองซิดนีย์และเอเธนส์ เป็นการจุดประกายอาชีพของเขาในเวลาต่อมา

ดังนั้น กีฬาเบสบอลจึงถือว่าเป็นกีฬานานาชาติหนึ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประเทศญี่ปุ่นหรืออาจจะเรียกได้ว่าเป็นกีฬาประจำชาติอีกชนิดหนึ่งของประเทศญี่ปุ่น หวังว่าข้อมูลเบื้องต้นนี้จะให้ความรู้ใหม่ๆ แก่ท่านผู้อ่านที่สนใจกีฬาชนิดนี้ได้

Baseball is both one of the most popular participatory and spectator sports in Japan today, played during the spring and summer. Boys of all ages, from primary school to the university level, play baseball in Japan. As a spectator sport, millions from local, professional, and international levels, follow the sport.

History

Baseball was first introduced to Japan in 1872 after the Meiji Restoration, but it was not until the end of World War II that the sport flourished to become one of the most popular sports in Japan. It was first played in Japan in 1873 at Kaisei Gakko (now Tokyo University) under the instruction of an American teacher, Horace Wilson. Around 1880 the first Japanese baseball team was organized at the Shimbashi Athletic Club, and several college teams were formed in Tokyo. During the period 1890 to 1902, a team from the first higher school in Tokyo played and often defeated a team made up of American residents in Yokohama; the publicity for these games helped make baseball one of the most popular Western sports in Japan. Nearly 60 years after the sport was first introduced to Japan, an American All-Star team led by the New York Yankees star, Lou Gehrig, visited Japan. They played 17 games against the Japanese University All-Star team and won every single game, but the Japanese fans were thrilled and excited anyway. This led to the establishment of professional baseball in December of 1934. The first team was formed and was named the “Dainippon Tokyo Yakyu Club,” soon to be known as the Tokyo Giants. The first professional game in Japan was played in February of 1936 in Nagoya.

Professional Baseball

In 1950, the system of professional baseball in Japan as we know it today was established. The Japanese Professional Baseball League consists of two leagues, (Central and Pacific) with six teams in each. The 12 major league teams are owned by railway companies, newspaper organizations, and other corporations. The Central League consists of Chunichi Dragons (Nagoya); Hanshin Tigers (Osaka); Hiroshima Carp; Yakul Swallows (Tokyo); Yokohama Bay Stars; and Yomiuri Giants (Tokyo). The Pacific League is composed of Chiba Lotte Marines; Fukuoka Daiei Hawks; Kintetsu Buffaloes (Osaka); Nippon Ham Fighters (Tokyo); Orix Blue Wave (Kobe); and Seibu Lions (Tokorozawa). Every year, starting in early April, these teams play about 130 games in their respective home cities and in regional cities that do not have their own professional teams. At the end of the season, the champions from each league compete in the Japan Series for the national title. During the season (from April to October), these games are broadcast daily, and are closely followed by millions of people. Moreover, some of the professional team players have a chance to be recruited in playing for Major Leagues of USA. Among them, Ichiro Suzuki from Orix Blue Wave in Pacific League signing with Seattle Mariners in 2001, and Hideki Matsui from Tokyo Yomiuri Giant becoming a member of the New York Yankees in 2003, are the most successful figures. These two players exhibited different aspects of baseball art; Suzuki demonstrated his revolutionary hitting technique and sophisticated fielding, while Matsui proved his long-hitting capability to be the rival of American sluggers and displayed strong and amicable leadership.

High School

Equally as popular as the professional league is the All-Japan High School Baseball Championships held twice a year at the Koshien Stadium in Hyogo. It is held in April and in August, and these ten-day-long tournaments were first held in 1915. More than 4,000 high school teams participate each year, and the top teams from Japan's 47 prefectures come to Hyogo for the Koshien tournament. Even in the birthplace of baseball, the U.S., high school baseball games would not draw a crowd of more than a few hundred people. But, the Koshien games are broadcast nationally, and as many as a million spectators fill the stadium throughout the course of the tournament. Even college baseball trails the Koshien in popularity. The best players of the tournament (regardless of whether their team wins or not) receive nationwide attention and publicity to become instant celebrities. Scouts from professional leagues watch these players closely in hopes to recruit the best into their professional teams. For instance, Daisuke Matsusaka, a young talented pitcher of Yokohama High School, turned into a professional baseball player with the Seibu Lions of Pacific League in 1998. He also played as one of the professionals on the Olympic team in Sydney and again in Athens putting him in the limelight of his career development.

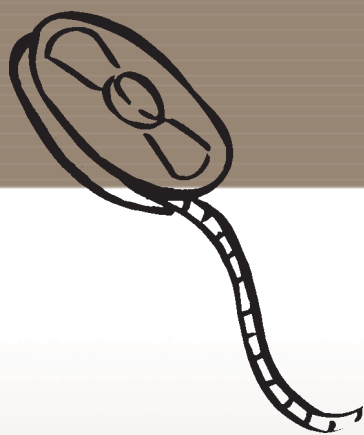
Therefore, baseball is one of the most popular sports in Japan or in other words we can say that it is one of the Japan's national sports. We hope that all the information that given above might be interesting to those who are interested in this kind sport.

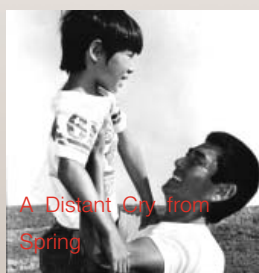
Notice

MEM

Activities	Duration
1. Cartoon Exhibition at Ubonratchathani	19 Aug - 16 Sep 2005
2. Fumie Sasai's Art Exhibition	Sep 2005
3. Southeast Asian Conflict Studies Network (SEACSN) Conflict Management Training Project	26 - 30 Sep 2005
4. The Retrospect of Japanese ODA to Thailand and the Promotion of Japanese Studies: The Mislink and the Possibility of Future Network Buildup	Nov 2005
5. Regional Forum: Migrants in the Media of Mekong: Promoting Dialogues between Media and Practitioners	Oct 2005
6. Japanese Film Festival: Part 1 Part 2	4 - 10 Nov 2005 15 Nov - Dec 2005
7. TRF-JF-MIR international conference Japan-ASEAN Beyond the Economic Partnership: Toward the East Asian Community	30 Sep 2005
8. International Conference on Culture & Development: Celebrating Diversity, Achieving Equity	Nov 2005
9. Koto Concert	8 - 9 Dec 2005

A Class to Remember I

A Distant Cry from Spring

Dying at the Hospital

Fifteen

Tsugumi

A Class to Remember II

Busu

The Rainbow Seeker

Fifteen

JF Theatre • เจเอฟ เธียเตอร์

พฤษภาคม (อิชิคาว่า จุน)

3	พฤษภาคม 2548	ตายที่โรงพยาบาล	100	นาที
6	พฤษภาคม 2548	ตายที่โรงพยาบาล	100	นาที
13	พฤษภาคม 2548	ซึเहरु	95	นาที
17	พฤษภาคม 2548	เรื่องของโอซาก้า	119	นาที
20	พฤษภาคม 2548	เรื่องของโอซาก้า	119	นาที
27	พฤษภาคม 2548	ทซึงุมิ	105	นาท

May (ICHIKAWA Jun)

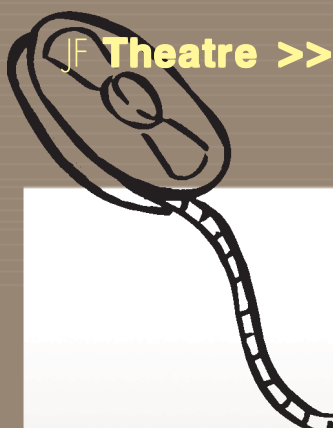
3	May 2005	Dying at the Hospital	100	mins
6	May 2005	Dying at the Hospital	100	mins
13	May 2005	Busu	95	mins
17	May 2005	Osaka Story	119	mins
20	May 2005	Osaka Story	119	mins
27	May 2005	Tsugumi	105	mins

มิถุนายน (ยามาดา โยจิ)

3	มิถุนายน 2548	โรงเรียน 1	120	นาที
7	มิถุนายน 2548	โรงเรียน 2	122	นาที
10	มิถุนายน 2548	สิบห้าปี	120	นาที
17	มิถุนายน 2548	ลูกชาย	121	นาที
21	มิถุนายน 2548	ชายผู้ไขว่คว้าสายรุ้ง	120	นาที
24	มิถุนายน 2548	เสียงเพรียกจากขุนเขา	120	นาที

June (YAMADA Yoji)

3	June 2005	A Class to Remember I	120	mins
7	June 2005	A Class to Remember II	122	mins
10	June 2005	Fifteen	120	mins
17	June 2005	My Sons	121	mins
21	June 2005	The Rainbow Seeker	120	mins
24	June 2005	A Distant Cry from Spring	120	mins

Tora-san: It's a Hard Life!

Tora-san: Hearts and Flowers for Tora

Tora-san: Tora-san My Uncle

Tora-san: Tora-san Forbidden Love

Tora-san: Tora-san goes Religious

Tora-san: Tora-san to the Rescue

JF Theatre • เจเอฟ เธียเตอร์

กรกฎาคม (YAMADA Yoji ภาค 2: โทรา-ซัง)

1	กรกฎาคม 2548	โทรา-ซัง: โทราซังจอมสติ	91	นาที
5	กรกฎาคม 2548	โทรา-ซัง: มาลัยรักของโทรา	110	นาที
8	กรกฎาคม 2548	โทรา-ซัง: โทราซังหลงพีที่รัก	107	นาที
15	กรกฎาคม 2548	โทรา-ซัง: ความรักต้องห้ามของโทรา	107	นาที
19	กรกฎาคม 2548	โทรา-ซัง: โทราซังลุงของผม	108	นาที
29	กรกฎาคม 2548	โทรา-ซัง: โทราผู้ช่วยเหลือคน	110	นาที

July (YAMADA Yoji II: Tora-san)

1	July 2005	Tora-san: It's a Hard Life!	91	mins
5	July 2005	Tora-san: Hearts and Flowers for Tora	110	mins
8	July 2005	Tora-san: Tora-san goes Religious	107	mins
15	July 2005	Tora-san: Tora-san Forbidden Love	107	mins
19	July 2005	Tora-san: Tora-san My Uncle	108	mins
29	July 2005	Tora-san: Tora-san to the Rescue	110	mins

The Japan Foundation, Bangkok serves as a liaison office of The Japan Foundation, established by The Japanese government in 1972, to assist its full implementation of cultural exchanges between Thailand and Japan as well as to create networks with affiliated cultural organizations and individuals in Thailand

เจแปนฟาวนด์ชั่น กรุงเทพฯ เป็นสำนักงานสาขาของเจแปนฟาวนด์ชั่น ซึ่งได้รับการก่อตั้งโดยรัฐบาลญี่ปุ่นในปี พ.ศ. 2515 มีจุดประสงค์เพื่อดำเนินงานแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมระหว่างประเทศญี่ปุ่นและประเทศไทยอย่างเต็มรูปแบบ พร้อมทั้งสร้างเครือข่ายความสัมพันธ์กับองค์กรและบุคคลต่างๆ ที่มีบทบาทที่เกี่ยวข้องกับศิลปวัฒนธรรม

Japan Letters is distributed free of charge to individuals and organizations interested in Japanese culture and international cultural exchange. Japan letter can be also read on site at www.jfbkk.or.th

ญี่ปุ่นสาร เป็นเอกสารที่แจกจ่ายโดยไม่คิดมูลค่าให้แก่บุคคลหรือองค์กรที่มีความสนใจในวัฒนธรรมญี่ปุ่นและการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างประเทศ ท่านสามารถเปิดดูญี่ปุ่นสารได้ที่เว็บไซต์ www.jfbkk.or.th

Any suggestion and comments are welcome to: ท่านสามารถส่งคำแนะนำและความคิดเห็นของท่านมาได้ที่:

The Editor of Japan Letter
The Japan Foundation, Bangkok
Serm Mit Tower 10F
159 Sukhumvit Soi 21 (Asokmontri Rd.),
Bangkok 10110

Tel: 0-2260-8560-4

Fax: 0-2260-8565

E-mail: info@jfbkk.or.th

JAPAN FOUNDATION

Copyright 2002

The Japan Foundation, Bangkok

All right reserved. No reproduction or republication without written permission

เจแปนฟาวนด์ชั่น กรุงเทพฯ

เจ้าของลิขสิทธิ์ 2545

ห้ามนำส่วนใดส่วนหนึ่งจากหนังสือเล่มนี้ไปเผยแพร่หรือพิมพ์ซ้ำโดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร